

MEHIKA, CHIHUAHUA - julij 2015

Poročilo enomesečne IMFSA klinične izmenjave

Ime in priimek: *Alja Lodrant* (alja.lodrant@gmail.com)

Čas izmenjave: 1. 7.-31. 7. 2015

Kraj izmenjave

Mesto Chihuahua je glavno mesto istoimenske največje mehiške zvezne države in ima okrog 825.000 prebivalcev, kar je približno trikrat toliko kot Ljubljana, a je za mehiške standarde to vseeno malo mesto. Strogo staro mestno jedro, ki ponuja tudi nekaj turističnih znamenitosti, na čelu s katedralo na glavnem mestnem trgu in Museo Casa Juarez, je vsekakor majhno. Nekaj osrednjih ulic je zaprtih za promet, kar s terasami izkoristijo kavarne razporejene med številnimi trgovnicami s čevlji. Sicer pa se mesto kot vsako drugo razprostira na vse strani, pozornost pa pritegneta morda le še najbolj priljubljen nakupovalni center Fashion Mall in Ciudad Deportiva, ogromen park, ki ponuja tudi raznolike možnosti športnega udejstvovanja.

Samo mesto vas s svojo lepoto ali živahnostjo sicer verjetno ne bo navdušilo, a to zelo uspešno nadomestijo prijetne kavarne s simpatičnimi "baristas" in bari, v katerih je dobra ponudba hrane pomembnejša od pijače.

Komunikacija pred izmenjavo

CC (Card of confirmation) sem prejela že več kot tri mesece pred izmenjavo. Kmalu po tem me je ena izmed mojih uradnih kontaktnih oseb, ki je bila takrat še LEO, dodala v zaprto Facebook skupino skupaj z vsemi ostalimi študenti, ki naj bi bili v mesecu juliju na izmenjavi v Chihuahu in tako omogočila enostavno komunikacijo, kadar bi bilo to potrebno. V tej skupini se nam je kasneje pridružil tudi aktualni LEO, dober teden pred izmenjavo pa so me pravtako preko Facebook-a povezali z mojim gostiteljem.

Za dobro komunikacijo že pred začetkom izmenjave so se zelo potrudili, malo slabega priokusa je pustilo le dejstvo, da je moja prva kontaktna oseba takoj po odstopu iz funkcije popolnoma izginila in je tudi po petih tednih nisem spoznala, novi LEO pa praktično ni govoril angleško.

Sprejem s strani tujih študentov

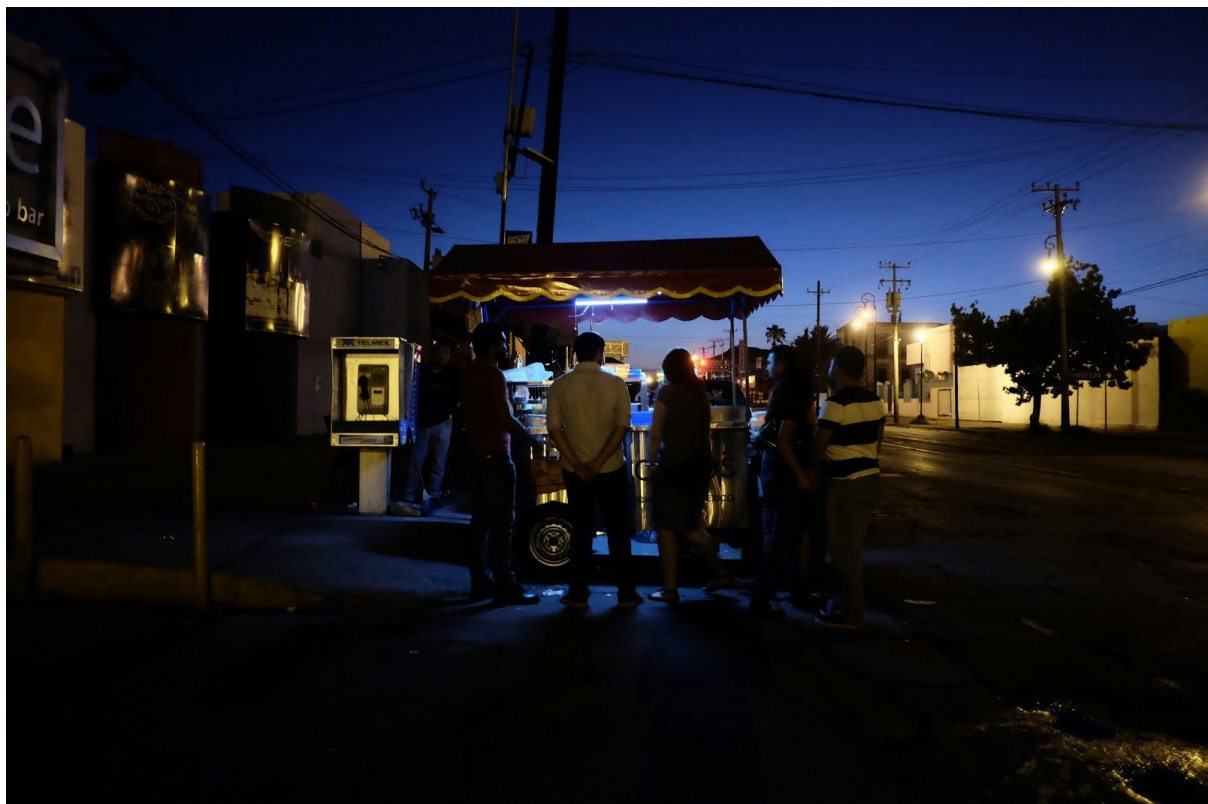
Na letališču sta me vsa navdušena pričakala gostitelj in njegova sestrična ter me odpeljala direktno proti mojemu novemu prebivališču. Čeprav kontaktnih oseb, katerih imena so bila zapisana v CC, nisem nikoli spoznala, pa je to vlogo več kot odlično prevzel kar moj gostitelj s pomočjo svoje družine in prijateljev. To pomeni, da sem tudi vsa morebitna vprašanja naslovila nanj. Kakšnih posebnih birokratskih postopkov pa na univerzi ali v bolnišnici ni bilo.

Moj gostitelj je, ko se je odločil za to vlogo, sprejel tudi odločitev, da bo ta mesec v celoti posvetil izpolnjevanju mojih interesov. Tako sem bila v petih tednih le nekaj ur popolnoma

sama, preostali prosti čas pa sem preživela v njegovi družbi oziroma z njegovo družino, prijatelji, pa tudi ostalimi študenti na izmenjavi in njihovimi gostitelji, ter pri tem neizmerno uživala.

Nastanitev in prehrana

Vsi študentje na izmenjavi smo živeli skupaj z enim izmed lokalnih študentov medicine. Z mojim gostiteljem sva sama prebivala v popolnoma novi hiši v enem izmed varovanih naselij na obrobju mesta. Tako sem imela svojo sobo s kopalnico in balkon, v uporabo pa sva seveda dobila tudi kuhinjo in dnevno sobo. V bolnici sem imela vsak delovni dan zajtrk in kosilo (v primeru, da bi ostala čez noč tudi večerjo), a sem običajno kosilo preskočila, ker je mama mojega gostitelja vsak dan kuhala tudi zame. Preostalo hrano sem običajno nakupila kar v 200 metrov od hiše oddaljenem OXXO (mala trgovinica), sicer pa vsako večerno druženje vsekakor spremlja tudi neke vrste obrok.

Slika 1: Hotdog na stojnici tik pred sončnim vzhodom

Moje prebivališče je bilo luksuzno! Za hišo so na drevesu zorele sveže fige, da o razgledu s terase ne govorimo. Edina slabost je bila slaba povezava z mestnim prometom, do z avtom 10 minut oddaljene bolnišnice, sem naprimer potrebovala skoraj eno uro. Hrana pa je v Mehiki prav gotovo najpomembnejša stvar in prav vsi domačini, s katerimi sem se družila, so si zadali, da bom v tem mesecu preizkusila čimveč tipičnih mehiških jedi, tako da lakote res nikoli nisem trpela.

Delo v bolnišnici

Delo naj bi opravljala na oddelku za pediatrijo v Christus Muguerza Hospital del Parque, vendar imajo v tej bolnišnici le eno sobo s tremi posteljami namenjenimi pediatričnim bolnikom, zato so mi že prvi dan predlagali, da svoj čas raje posvetim kirurškim pacientom. Tako sem ves mesec preživela v družbi specializantov splošne kirurgije, s katerimi sem obiskovala paciente, opazovala zapletenejšje operacije in asistirala pri enostavnejših. Velika prednost je bila tudi, da je omenjena bolnišnica majhna, zato sem se lahko v primeru, da mi je splošna kirurgija (ki pri njih zajema tudi celotno kirurgijo obraza in vratu) postala dolgočasna, pridružila specializantom ortopedije ali ginekologije in porodništva. Na koncu pa sem se brez težav uspela dogovoriti, da sem tudi certifikat prejela za delo na kirurgiji in ne pediatriji.

Dejansko "delala", torej asistirala, rezala, šivala itd., sem manj, kot misli večina ljudi, ki so slišali, da sem bila v Mehiki, moja izmenjava je namreč potekala v privatni bolnišnici, kjer je nivo oskrbe za tamkajšnje razmere izjemno visok, pravzaprav skoraj primerljiv s slovenskim. Velja pa tam nenapisano pravilo, da starejši neprestano učijo mlajše, torej specialisti specializante, specializanti pripravnike in pripravniki študente, zato sem se največ naučila prav od pripravnice, ki je ta mesec delala na oddelku za kirurgijo, in mi je vse razložila, mi prevajala, kadar česa nisem razumela, ter mi tako omogočila tudi vključitev v kolektiv. Sicer pa so bili tudi v bolnišnici vsi izjemno pozorni (čeprav jih je v glavnem skrbelo, da nisem lačna, pridobivanje znanja je bilo na drugem mestu) in bolj ko so me spoznali, več so mi dovolili. Ko sem se poslovila, pa so itak vsi spraševali, kdaj se vrnem, medtem ko je sestra Pati celo potočila solzico ali dve. :)

Slika 2: Pred zdravniško sobo s specializanti splošne kirurgije in njihovo pripravnico

Mentorstvo

Mentorstvo je pravzaprav edini del moje izmenjave, kjer ni šlo gladko, mentorja namreč sploh nisem imela. Kot že rečeno so me prvi dan potisnili v roke specializantom splošne kirurgije, na katere sem se tudi obrnila, kadar sem imela kakšno vprašanje, vendar so imeli oni pogosto svoje delo in so malo pozabili name. Toda mentor mi je manjkal predvsem prvi teden, ko ni bilo nikogar, ki bi me predstavil zaposlenim (sestram, inštrumentarkam, kirurgom) ter jim razložil, kdo sem in kaj tam počnem. To sem potem sicer naredila sama, a je bilo kar težavno, ker skoraj nihče ne govori angleško, moja španščina pa je od takrat sicer zelo napredovala, a ni prav blesteča.

Ker nisem imela mentorja, sem se pač morala večkrat znajti sama. Ampak nekako po dveh tednih že bolj kot ne vsi vedo, kako ti je ime in od kod prihajaš, pa tudi, da se iz tebe ne smejo norčevati dokler si v bližini, ker predobro razumeš špansko, vedo tudi, da te njihovo delo res zanima in ti z veseljem prepustijo, da kaj postoriš namesto njih, če si tega želiš, v jedilnici prisedejo k tebi in se zanimajo za tvojo državo v špangleščini, ti pa se tudi naučiš, kdo bo prvi imel geslo za internet, ko ga bo uprava zamenjala, po kakšnem sistemu se menja koda za vstop v prostore za zaposlene, kaj storiti, ko ne moreš v zdravniško sobo, ker se vrata na tvoj prstni odtis ne odzivajo in kam se skriti, ko si tako zmačkan, da komaj stojiš.

Socialni program

V opisu te izmenjave navajajo, da socialnega programa naj ne bi bilo, a se je izkazalo, da temu niti približno ni tako. Ker smo v mesto kapljali eden po eden skoraj dva tedna in ga po enakem postopku tudi zapuščali, smo imeli kar tri "welcome" in dva "goodbye party"-a, peljali pa so nas tudi v svoje priljubljene kavarne, bare in restavracije. Organiziran je bil celo voden ogled mesta in dva večdnevna izleta, na katerih smo vsi zastonj spali pri družinah oziroma prijateljih naših gostiteljev ali aktivnih članov SEMUACH (društvo študentov medicine).

"Mi casa es su casa" (Moja hiša je tvoja hiša) je rek, ki ga v Mehiki vzamejo skrajno resno, zato se je večina srečanj odvijala kar pri enem izmed domačinov doma. Večerja dobrodošlice pri Juanu, "incomings party" pri Ederu, praznovanje njenega rojstnega dne pri Andy (za vse tujce in njihove gostitelje, čeprav Andy niti ne obiskuje iste fakultete), žurka pri Maritzi, ker gre njena najboljša prijateljica študirat v tujino, pa naj pridejo še "incomings"-i, "international dinner party" pri Claudii (ki sem jo takrat videla prvič in zadnjič), ker je edina s spodobno kuhinjo in hkrati sama doma, vse do poslovilne žurke pri Ederjevem kolegu (katerega imena ne poznam) in piknika ob bazenu z Alixino družino. Če dodam še vse kave pri Kaldi's, azijsko-mehiške obroke izpod rok Edera in Andreta, pa mezcal s Keilo, mirna, odrasla kosila z Gabi in karaoke z Luisovimi dekleti, mi socialnega programa vsekakor ni manjkalo.

Slika 3: Študentje na izmenjavi z “vodičema” po La Sierrri, v ozadju Cascada de Basaseachi

Slika 4: “Carne asada” na izletu v Parral

Prevoz

V Mehiko se potuje z letalom. :) Sama sem se nakupa letalske karte lotila izjemno pozno, pa še moja skrbna mama je bila pripravljena plačati nekoliko več, da mi ne bi bilo potrebno predolgo čakati na kakšnem letališču, zato sem za vse letalske karte skupaj odštela nekaj več kot 1500 evrov, pri čemer so v ceno vključeni leti Dunaj-Frankfurt-Houston-Chihuahua, Chihuahua-Mexico-City, Mexico-City-Cancun in Mexico-City-Frankfurt-Graz, pri tem sem najdlje čakala v Houstonu, in sicer tri ure. Gibanje po samem mestu Chihuahua je zagotovo najenostavnejše z avtomobilom, česar se zavedajo tudi domačini, ki so me s svojimi avtomobili večkrat z veseljem zapeljali, kamor sem želela. Sicer pa ima v širšem mestnem središču svoj cestni pas moderen Vivebus, vožnja s katerim vas bo stala le 6 pesotov, v nekoliko bolj oddaljene dele mesta pa vas bodo popeljali mnogo manj moderni in manj hitri avtobusi, ki pa vozijo na številnih linijah in precej pogosto.

Letalske karte se vsekakor da dobiti veliko ceneje, a je vredno oceniti tudi, kako pomembno vam je udobje. Če imate takšno srečo kot jaz, pa se lahko zgodi, da je prav na vseh letih tudi sedež poleg vašega prost. Bi se pa o prometu v Mehiki dalo reči še marsikaj, predvsem o tem, da so križišča ogromna, semaforji pa redki, da osem ljudi v avtu za pet in vožnja pod vplivom alkohola niso redkost in da se na vozni red ni prav za zanašati.

Splošna ocena izmenjave

Če iz tega poročila slučajno ni povsem jasno, naj le še enkrat poudarim, da je bila to vsekakor ena najboljših izkušenj v mojem življenju in da obisk Mehike, še posebej Chihuahue, res toplo priporočam.

Če koga zanima kaj več, tudi o dvotedenskem potovanju po jugu Mehike, ki sem si ga privoščila po zaključeni izmenjavi, pa naj mi kar piše na zgornji elektronski naslov. In če se slučajno odločite odpraviti v Chihuahuo, z veseljem z vami delim tudi kakšen kontakt.

Približna razdelitev stroškov

Letalske karte: 1530 evrov.

Mestni promet: 20 evrov.

Izleti: 80 evrov.

Uniforma: 30 evrov.

Hrana, pijača, higienske potrebščine: 200 evrov.

Socialni program (You know what I mean. ;)): 150 evrov.